

Düşünmek

– Hüzün Şairi · 23 Ağustos 2013

DÜŞÜNMEK

Düşünmek... Görüp algıladıklarımızı. Hayatın hiç bir anını ıskalamadan, kör atışı yapmadan. Çatısı çökmüş insanlığın ve insan olma vasıflarının dört duvarı arasında, sınırlı olsan bile, vaz geçmemek. Direnmek. İnadına varlık göstermek. Önüne ve yoluna ne çıkarsa çıksın, kaçmadan vuruşa vuruşa düşünmek...

Yakana rozet gibi yapışan olayların iğnesini, etine batırmadan çıkarmak. Kısılan gözlerin görüş alanını darlatmadan ve hiç bir sisin perdelemesine aldırış etmeden düşünmek. Burnunun direğini sızlatan her ne olursa olsun, alabildiğine sabrıyla ve şükürle, varlığına binaen inşa edilmiş kaderin duvarlarına, kendini resmetmek. Fikrini naftalinsiz bırakmadan, niyetine güve düşürülmesine izin vermeden düşünmek.

Sandık lekesi olmuş beyinlere uzak durarak düşünmek.

Usançlar ayaklanmadan, ağırlamanın bir yolunu bulup düşünmek... Duygu limanına yanaşan hüzün gemilerinin demir atışına dalsan bile, taşıdığı yükün er ya da geç boşalacağını bilmek. İyot kokusunun genizde bıraktığı yanğımsı tadı yadırgamadan, martılara bir simidi pay ederek düşünmek. Bir "Hey ya mola" çekip, denizcilerin, tavşan kanı çayına ortak olarak düşünmek. Yağlı ellerini sildiğin üstüpünün, anlattığı hikayelere kulak kesilerek. Tırnaklarının arasına sokulmuş, yağ kırıntılarının bile söyleyecekleri vardır kim bilir? Etle tırnak hikayesi mesela... Şişenin içine sığdırılmış koskoca bir yüreğin ağzını tıpayla kapatıp, denize atarken düşünmek...

Şehirlerin kalabalık ıssızlığın da, adımladığın sokakların şarkıları eşliğinde düşünmek. Bıçkın delikanlı tavırlarıyla diklenen sokak lambaları altın da düşünmek. Omuz verdiğin varoş yorgunluklar ile halleşmek için, üzerine çullandığın bankların çılgılığın, suskular büyüterek... Dört bir yanda çıkardığın yangınlardan, kıvılcım sıçramaları yaşayarak... Her köşe başında sobelendiğin caddelere inat, taklar kurarak. Parkların tek dişi kalmış canavara döndüğü bu günlerde, cümle beton yığınına küfrü basarak düşünmek.

"Fahriye Abla"ların, cumbalı ve sofalı evlerin, kapı önü sabah sohbetlerinin, Kasımpatı'ların, Sardunya'ların, Akşam Sefa'larının alayına özlem ikram ederek düşünmek. Kızamık Şekeri, kırık leblebi ve Çerçi amcaların çingirak seslerini duya duya düşünmek. Faytonların, at arabalarının ve taş döşeli yolların sesine hayal üzre yaklaşarak... Mnatız yakılarak pişirilen yemeklerin damağımıza işleyen tadını, ağzımızı şapırdada şapırdada çıkardığımız günlere sırtüstü uzanarak. Sahi, imece neydi, bilen var mı? Ya orta oyunlarını, meddahları... Kaybettiklerimiz adına, samanlıkta iğne arar gibi düşünmek...

Yakışmaz denilenleri ve diyenleri öteleyerek düşünmek. Eleye eleye elinde kalanlar ile sıradışı üretkenlikle düşünmek. Karabatak misali batıp çıkanlara aldırmadan, attığın kulaçların er ya da geç karaya ulaşacağına vakıf olarak... Gecenin koynuna iskiflediğin gözyaşlarını ıslata ıslata düşünmek. Edebin buz kalıbı haline gelse bile, adabının sıcaklığında eriterek, ilahi adalete havale edilenlerin tadını çıkaramayacaklarından emin olarak. Sözü dere iken özünde çağlayana soyunanlara, pınarı hatırlatarak. Ektiğini biçeceği günleri dört gözle bekleyenlere, ekmekle işin bitmediğini hatırlatıp, nasipten öteye yol olmadığını anlatarak. Kişiliğin bir kimlik alabileceğini ama kimliğin ise asla kişilik alamayacağını göstere göstere düşünmek...

Bilmek kadar, öğrenmek kadar, hatırlamak kadar, toplayıp çıkaracak, bölüp çarpacak kadar, varlığına tahammül, yokluğuna şükür, sebebine sınav diyerek düşünmek. İşine geldiğinde değil, neyi, neden düşündüğünü bilerek düşünmek...

Kısacası: d ü ş ü n m e k...

HÜZÜN ŞAİRİ: N Y